

sebe právo bydlení v tomto domě až do konce roku 1928 bez svolení žalobkyně jako vlastnice druhé nedílné polovice domu, přičilo se toto ujednání předpisu § 828 obč. zák., podle něhož nemůže jeden spoluvlastník bez souhlasu druhého zříditi osobě třetí právo, zatěžující celou společnou nemovitost a zasahující tudíž do vlastnických práv druhého nesouhlasejícího spoluvlastníka. Odvozuje-li žalovaný své právo z oné úmluvy, ujednané pouze s Terezií M-ovou bez souhlasu žalobkyně, jest tato oprávněna (legitimována), by se zápůřčí žalobou bránila proti výkonu práva bydlení žalovaným a domáhala se jeho odstranění vyklizením bytu. Napadený rozsudek mylně doličuje, že k zápůřčí žalobě by potřebovala žalobkyně souhlasu ostatních spoluvlastníků společné věci, jehož, jak nesporno, by od spoluvlastnice Terezie M-ové nezískala a tím by byla připravena vůbec o možnost, by své právo spoluvlastnické k domu č. 41 v L. hájila (§§ 354, 523 obč. zák.) proti žalovanému, jako osobě třetí, jenž vůči žalobkyni smlouvou, které se dovolává, práv bez jejího přivolení nabýti nemohl, jenž však přes to zasahuje rušivě do jejich spoluvlastnických práv výkonem bydlení ve společném domě, jímž neoprávněně byla smlouvou zatížena též žalobkyni patřící ideální polovice domu. Nejde tu tedy o věc, patřící do oboru správy společného domu, jak mylně usuzuje odvolací soud a též doličuje dovolací odpověď, nýbrž o ochranu práva spoluvlastnického žalobkyně proti žalovanému jako osobě třetí, a nelze proto použití zde předpisů o správě společné věci (§§ 833, 835 obč. zák.). Nepřípadně dovolává se napadený rozsudek též rozhodnutí sb. n. s. číslo 4333, ježto v tomto případě šlo o spor mezi spoluvlastníky domu a o jejich právo k bydlení ve společném domě, tedy o úpravu užívání domu mezi spoluvlastníky.

Čís. 7344.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Nejde o příhodu v dopravě, utrpěl-li cestující úraz tím, že, hledaje v nádražní dvoraně záchod, ve spěchu otevřel přivřené, avšak neuzamčené dveře do sklepa a po schodech sletěl dolů.

(Rozh. ze dne 21. září 1927, Rv II 819/26.)

Žalobní nárok proti dráze na náhradu škody, již utrpěl žalobce pádem do sklepa v nádražní budově, uznal procesní soud prvního stupně z polovice důvodem po právu. Odvolací soud neuznal žalobní nárok důvodem po právu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Právně zodpovídá napadený rozsudek záporně otázku, zda v souzeném případě jde o příhodu v dopravě. Bylo zjištěno, že žalobce utrpěl

úraz tím, že, hledaje v nádražní dvoraně záchod, ve spěchu otevřel přivřené, avšak neuzamčené dveře do sklepa a po několika schodech sletěl dolů. Dovolatel vidí příhodu v dopravě jednak v tom, že chodba v nádražní dvoraně, o níž tu jde, nebyla řádně osvětlena, jednak v tom, že dveře od sklepa nebyly uzamčeny. V tom ovšem dovolatel pochybuje, ježto se vyžaduje kromě toho, že jde o neobyčejnou událost, jež nedala se podle zkušenosti očekávat, tedy o událost odchylující se od normy, ještě pozitivní povaha její, jakožto objevující se skutečnost, znak, jaký ostatně jest společným příhodě ve smyslu § 1 zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. s každou událostí jinakou. Příhodu v dopravě bylo by tedy správně viděti v tom, že železniční podnik uvolnil cestujícímu obecenstvu místnost, jež slouží dopravě, ač vstup do ní jest spojen s nebezpečím. Než, nehledíc k tomu, že bylo nižšími soudy zjištěno, že nádražní dvorana byla dostatečně osvětlena a že proto nebylo ani třeba rozebírat, zda by tu byla příčinná souvislost mezi úrazem a neosvětlením nádražní dvorany, nedostává se tu předpokladu, že místnost, v níž se úraz přihodil, sloužila dopravě. Netřeba zde také řešiti otázku, zda nádražní záchody náleží k opatřením a zařízením sloužícím k dopravě, jelikož místnost, o kterou tu jde, záchodem není. Jest zjištěno, že dovolatel vkročil do místnosti, v níž jsou schody do sklepa, jenž přikázán jest železničním zřízencům, již mají v nádražní budově naturální byt, tedy do místnosti, která slouží účelům soukromým, nikoli však dopravě. To mohl dovolatel, jenž z povolání cestuje, při nepatrné pozornosti poznati, neboť, jak tomu nasvědčuje situační nákres, přístup ke sklepu umístěn jest v postranní chodbě, kudy dovolatel se vůbec ubírat nemusil, dveře nebyly opatřeny nápisem, z něhož by byl mohl souditi, že vedou do místnosti cestujícímu obecenstvu uvolněné, a, jak notoricky známo, veškeré cestujícímu obecenstvu uvolněné místnosti jsou v nádražních budovách jako takové nápisy označeny. Příhody, k nimž dojde na místech, jež neslouží k dopravě, nelze však považovati za příhody v dopravě. Tomu-li tak, jest vyloučeno ručení železničního podniku podle zákona z 5. března 1869 č. 27 ř. zák.

Čís. 7345.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

I když se podnájemník zavázal soudním smírem ku placení podnájemného ve výši, odporující předpisům zákona o ochraně nájemců, jest tato dohoda neplatnou a nezahrnuje v sobě vzdání se nároku na vrácení přeplatků a to ani za dobu minulou.

(Rozh. ze dne 21. září 1927, Rv II 198/27.)

Žalobce jako bývalý podnájemník domáhal se po zrušení podnájemního poměru dne 15. března 1926 na žalované jako nájemníci vrácení přeplaceného podnájemného 5.000 Kč za dobu od 1. května 1924 do 15.